

13 juni 2021, elfde zondag door het jaar B

Eerste lezing: Ezechiël 17,22-24

Evangelielezing: Marcus 4,26-34

Homilie

Uit het vierde hoofdstuk van het Marcus-evangelie lezen we dit weekend twee korte gelijkenissen over het Rijk Gods: de parabel van de boer die zijn land bezaait en de parabel van het mosterdzaadje.

In beide gelijkenissen laat Jezus zich inspireren door de akkerbouw. Nergens anders zie je de samenwerking tussen God en mens zo duidelijk als daar. En Jezus vertelt: “Het gaat met het Rijk Gods als met een man die zijn land bezaait; hij slaapt en staat op, ’s nachts en overdag, en onderwijl kiemt het zaad en schiet op, maar hij weet niet hoe”. De boer kan het kiem- en groeiproces van het zaad alsook de weersomstandigheden niet beïnvloeden. Het enige wat hij kan, is rustig afwachten tot de aarde vruchten voortbrengt. Dan is voor hem het uur van de oogst aangekomen.

Het is misschien goed even de context te schetsen waarin Jezus deze gelijkenissen vertelde. Jezus richtte zich vooral tot de ongeduldigen onder zijn leerlingen, de leerlingen die van Jezus’ messiaans optreden onmiddellijk spectaculaire resultaten verwachtten en ontgoocheld waren over zijn kleinschalig optreden en nog meer over de tegenwerking die Hij ondervond. Deze mensen wilde Jezus moed inspreken en tot geduld aanmanen: “Zoals de aarde uit eigen kracht vrucht voortbrengt, zo groeit en ontplooit zich ook het Rijk Gods uit eigen kracht”, zei Hij. Deze woorden spreekt Jezus ook tot ons vandaag want vaak ontbreekt het ook ons aan vertrouwen om te blijven geloven in Gods werkzaamheid onder de mensen. Wij durven er ook aan twifelen dat wat God heeft gezaaid, zal kiemen en groeien in deze moeilijke wereld, die zo afkerig is van het evangelie en zijn waarden.

Hoeveel catechisten, ouders en grootouders leven vandaag niet met een gevoel van schuld en machteloosheid. Zij hebben er alles aan gedaan om jongeren het evangelie met zijn waarden mee te geven. Nu moeten ze vaststellen dat diezelfde jongeren in grote getale afhaken, het evangelie naast zich neerleggen en het contact met de Kerk verbreken. De parabel van de boer die zijn land bezaait, houdt voor hen een troostende boodschap in. Als zij het zaad van het christelijk geloof met liefde en zorg hebben gezaaid, dan mogen zij erop vertrouwen dat de Zaaier hun eerlijke inspanningen zal zegenen en vrucht doen dragen, wanneer Hij dat wil en op de manier die Hij heeft voorzien, ook al begrijpen wij die niet altijd.

Want het koningschap van God, dat in Jezus definitief is aangebroken, zal zich doorzetten, hoe schamel onze pogingen om het Rijk Gods te bevorderen ook zijn. Al onze inspanningen om het Rijk Gods hier op aarde gestalte te geven mogen wij in de handen van de Eindverantwoordelijke leggen. Al ons zwoegen mogen wij laten bevruchten door de kracht van de Zaaier in de hemel. Dat is de boodschap van deze parabel.

In de eerste lezing stelt de profeet Ezechiël God voor als landbouwer of tuinier. Hij plukt een twijgje van een hoge ceder en plant het op de bergen van Israël. Een hoge boom heeft Hij vernederd en een sappige boom verdord: dit heeft Israël tot eigen scha en schande moeten ondervinden tijdens de ballingschap.

Maar een twijgje, zo iets kleins, vormt de aanzet voor een nieuw begin. Je ziet het nog niet, maar God is van plan het tot stand te brengen, zegt Ezechiël. Ook als Israël niet veel

voorstelt en lijkt ten onder te gaan, kan God het toch weer doen uitgroeien. Het wordt een prachtig ceder, en in de schaduw van zijn takken zullen allerlei vogels zich nestelen. Zo vertelt ons ook de parabel van het mosterdzaadje. Een piepklein zaadje dat uitgroeit tot een levensboom waarin velerlei vogels zich kunnen nestelen. Deze nestelende vogels staan voor alle volkeren die zich door de christelijke boodschap aangesproken voelen en die zich verzameld hebben tot één grote geloofsgemeenschap in de Kerk van Jezus Christus. Maar het beeld van de Kerk als een boom met weelderig groeiende takken, in wiens schaduw allerlei soorten vogels zich kunnen nestelen, krijgen we vandaag eerder moeilijk verkocht. Wellicht niet zonder reden...

Toch mogen we ons niet laten verleiden om alle kerkelijke opvattingen, dwalingen en misvattingen te interpreteren als maken ze sowieso deel uit van Gods wil en Gods plan voor mens en samenleving. Vergeten wij niet dat de Kerk, zoals Jezus ze heeft bedoeld, als enige belangrijke opdracht heeft: het uitdragen, het uitzaaien van Jezus Blijde Boodschap. Alle organisatorische en structurele bekommernissen, die dit met zich meebrengt, zijn van menselijke aard en riskeren voorbij te lopen aan haar pastorale opdracht als deze niet op Gods leest geschoeid zijn.

Trouwens, als het gaat over het Rijk van God, dan schiet onze maat hopeloos te kort. De maat van God is immers een overvloedige maat, die elke verwachting overstijgt, juist omdat het de maat van God is en niet die van het menselijk kunnen, gebouwd op macht, op geld en aanzien, op lukken en mislukken.

De belangrijkste boodschap van deze parabel luidt: uiteindelijk zal de oogst overvloedig zijn. Dit is een aanmoediging om ondanks alles het Woord te blijven zaaien naar het voorbeeld van Jezus, die er niet mee ophield, ondanks de tegenstand en het onbegrip die Hij ondervond.

Vrienden, beide parabellen doen ons vandaag herademen. We mogen proeven van Jezus' verkwikkende boodschap: Vertrouw op de aarde, vertrouw op God. Vertrouw op de groeikracht van het piepkleine zaadje, maar vooral: blij zaaien, geef de moed niet op, ondanks alle tegenstand.

En blij erin geloven dat Gods Koninkrijk eenmaal tot volle bloei zal komen!

Miet Daeleman